

Gál Ferenc**PROJECT**

Legalább beszélő szobrunk lehetne.
Ércmarok, hogy irományainkat
az őgyelgők elé remegés nélkül tárja.
Csocsó fölé hajolva fülelnék,
hogy elhangzik-e már az ordenáré
vagy az alamuszi szó az asztaloknál.
Téma-e a combfix és a lakodalmi líra
kedvelője vagy legújabb menekülési terve?
És ha elhangzik valóban,
amit kivagdalt betűkből
ragasztgattam csomagolópapírra,
kicsit rámenősebben játszom.
Fizetéskor a pultos szemébe nézek,
és egy ütemmel később veszem el
kezemet a pénzről. Az átváltozás
ütemében hónapos szobámban
meggyújtom a füstölőket és a gyertyát.
Az illatok felpiszkálta érzésekre
kimunkált pózban szólalok meg
tagoltan, torokból. Lényegre törően
az időmértéktől is összeszedett nyelven,
mely a költő szerint a denevér sikolyával
felveszi a versenyt, ha éppen az kell.

Műhely, 2008/2.

(Gál Ferenc 1961-ben született Budapesten. Verset ír.)